

Dominia, 17 rokov, Oščadnica

Sklenené dievča

V čierno čiernej tme sedela farebná dievčina.

To iba kúsok svetla jej osvetlilo telo a hádzalo odlesky farieb.

Sklenené telo mŕtvej tváre.

Pozerala pred seba.

Videla ho tam, cez tú čierno čiernu tmu.

Bol jej svetlo. Kvôli nemu svieti.

Stuhnuto sedela a nemohla sa pohnúť.

Ale on ju nevidel. Tak to býva, že čo má človek pod nosom, si sotva všimne.

Jej srdce bilo pomaly. Deň odo dňa.

Narážalo o sklenený povrch. Všetko bolo v poriadku, kým sa neobjavil on.

Prišiel len tak. Nikdy ho o to neprosila! Nežiadala ho, aby ju rozbil!

Tak prečo to urobil?

Chcela byť rovnako mŕtva a nečinná, ako bola vtedy. Než poznala farby a svetlo.

Pretože láska k nemu ju ničila.

Keď ho zahliadla, jej srdce sa rozbúchalo rýchlejšie.

Jeho rytmus vytvoril pieseň, ktorú mu hrala vždy, keď ho zbadala.

Čo to nechápal?

Bolo to jej vyznanie lásky. Nič viac nevedela.

Tak, prečo ju on nevidel? Prečo sa nepozrel za tú tmu?

Sedela tam a čakala, kým jej pomôže, pohnúť sa.

On však okrem tmy nevidel nič. Farby sa k nemu nedostali, hoci jej svetlo bolo čoraz silnejšie.

A jej túžba svietiť stále, bola tak neznesiteľná a zničiteľne silná!

Jej srdce narážalo v rytme ľúbostnej skladby do tenkého skla.

Prvá puklina sa objavila príliš skoro. Ešte sa ani nenaučila hovoriť.

Druhá puklina prišla o niečo neskôr. Ešte sa ani nenaučila pohnúť.

Jednu vec sa však naučila. Milovať.

A keď jej chlapec žiaril po boku inej ženy, nie tejto sklenenej, tej, ktorá sa stihla všetko naučiť, ozvalo sa hlasné, prásk!

Pukliny vytvárali na jej tele obrazce. Tvorili mapu, písali jej príbeh.

Vytvárali okolo srdca diery.

Sklo padalo do čiernej ničoty a zanikalo skôr, ako si to niekto mohol všimnúť.

Črepy boli neviditeľné, no diera pri jej srdci stále väčšia a väčšia.

Až vtedy dievčina urobila svoj prvý pohyb, tak ako to videla u chlapca.

Pohla prstami na ruke, zohla ruku a pomaly ju posúvala po chladnom skle k diere.

Jej srdce stále bilo rovnakú melódiu.

Opatrne ho uchopila do svojich sklenených prstov a vybrala von.

Srdce jej búšilo v dlani.

Vtedy sklenená dievčina vyslovila svoje prvé slová.

Natiahla ruku k chlapcovi aj so svojím srdcom. Vystrela prsty a prenikavo sa naňho zahľadela.

Jej sklenené pery nahlas cinkli, keď prehovorila.

„Vezmi si ho, nič viac nemám,“ šepala.

Chlapec sa pozrel jej smerom, no cez čierňavu nevidel vôbec nič.

Srdce vypadlo z ruky dievčiny a navždy sa stratilo v ničote.

Jeho váha ju prevážila a ona padla za svojím srdcom.

Bolo počuť len hlasný zvuk rozbíjajúceho sa skla.

Chlapec sa otočil a pobral sa za svojím dievčaťom.

